

A SZENNYEZŐDÉSTŐL A MEGTISZTULÁSIG

Február 22., szombat délután

Arra a kérdésre, hogy mi a szenthely, a Szentírásban világos választ találunk. A „szenthely” szó a Biblia szóhasználatában egyrészt a Mózes által épített templomra, a mennyei dolgok tükörképére vonatkozik, másrészt pedig az „igazi sátor”-ra, a mennyeire, amelyre a földi templom hívta fel a figyelmet. Krisztus halálakor a jelképes szolgálat véget ért. Az „igazi sátor” a mennyei, az újszövetség temploma. És mivel Dániel próféciája (Dn 8:14) a keresztény korszakban teljesült, a próféciában említett szenthely minden bizonnyal az újszövetség temploma. A 2300 nap végén – 1844-ben – már hosszú századok óta nem volt szenthely a földön. Tehát ez a prófécia: „Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága” – kétségtelenül a mennyei templomra vonatkozik.

A legfontosabb kérdés azonban még megválaszolásra vár: Mit jelent a szenthely megtisztítása? Az Ótestamentum szerint a földi templomban volt ilyen szolgálat. De vajon a mennyben lehet-e olyasmi, amit meg kell tisztítani? A Zsidókhöz írt levél 9. fejezete nyomán világossá válik, hogy mind a földi, mind a mennyei „megtisztítatik”. „Csaknem minden vérrel tisztítatik meg a törvény szerint, és vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat. Annakokáért szükséges, hogy a mennyei dolgoknak ábrázolatai effélékkel (állatok vérével) tisztíttassanak meg, maguk a mennyei dolgok azonban ezeknél különb áldozatokkal” (Zsid 9:22–23), Krisztus drága vérével. – *A nagy küzdelem*, 417. o.

Az engesztelési napon a főpap átvette a gyülekezet által bemutatott áldozatot, és az áldozat vérével bement a szentek szentjébe, majd a vért a frigyláda fedelére hintette, közvetlenül a törvény fölé, hogy a törvény kívánalmainak eleget tegyen. Közbenjáróként a bűnököt magára vette, és kivitte a templomból. Kezét Azázel bakjának fejére téve megvallotta ezeket a bűnököt, és jelképesen önmagáról a bakra

helyezte. Ezután a bak elvitte a bűnöket, és ezzel a nép örökre megszabadult tőlük.

Ez volt „a mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának” szolgálata. Ami jelképesen a földi templomszolgálatban történt, az történik a valóságban a mennyei templomszolgálatban is. Miután Megváltónk a mennybe ment, főpapként kezdte el munkáját. Ezt mondja Pál: „Nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk.” (Zsid 9:24) – *A nagy küzdelem*, 420. o.

Február 23., vasárnap – A kos és a kecskebak

Mivel Dániel rendíthetetlen bizalommal kapaszkodott Istenbe, a próféta-ság lelkét kapta. Míg az udvari élet kötelezettségeiben emberek-től kapott eligazítást, Isten megtanította a jövő titkainak megértésére és arra, hogy az idők végéig tartó világtörténelmi eseményeket milyen képekben és szimbólumokban foglalja írásba az eljövendő nemzedékek számára. – *Próféták és királyok*, 484. o.

Isten, mint aranykincset bízta a héberekre az igazságot. Krisztus hozta létre a zsidó üdvrendet, amely a menny pecsétjét hordta magán. A megváltás nagy igazságai előképek és jelképek mögé rejtöztek. Amikor pedig Krisztus eljött, a zsidók nem ismerték fel azt, akire a szimbólumok mutattak. Isten Igéje a kezükben volt, de a nemzedékről nemzedékre átörökített hagyományok, valamint a Szentírás emberi magyarázatai eltakarták előlük a Krisztusban rejlő igazságot. A szent iratok lelki mondanivalója elveszett. Nyitva állt előttük az ismeretek kincsestára, de ők mit sem tudtak róla.

Isten nem rejti el az igazságot az emberek elől, hanem saját eljárásaik miatt válik az homályossá előttük. Krisztus számtalanszor igazolta a zsidó nép előtt, hogy Ő a Messiás. Tanítása azonban életük gyökeres megváltozását igényelte. Tudták, hogy ha elfogadják Krisztust, le kell mondaniuk dédelgetett vezérelveikről és hagyományaikról, önző, bűnös szokásaikról. A változatlan, örök igazság elfogadása áldozatot követelt. Ezért elvetették Isten legmeggyőzőbb bizonyítékát is, amellyel hitet akart ébreszteni bennük Krisztus iránt. Vallották, hogy hisznek az ótestamentumi írásokban, de nem fogadták el azt a bizonyágtevést, amelyet Krisztus életéről és jelleméről tartalmazott. Nem engedték

magukat meggyőzni, mert nem akartak megtérni. Nem akarták kialakított nézeteiket feladni. Az evangélium kincse – az út, az igazság és az élet – közöttük volt, de ők elutasították a menny legnagyobb ajándékát...

„Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait; mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg.” (1Kor 2:14), „Ha ... leplezett a mi evangéliumunk, azoknak leplezett, akik elvesznek: akikben e világ istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliumának világosságát, aki az Isten képe.” (2Kor 4:3–4) – *Krisztus példázatai*, 105–106. o.

A zsidók Istentől is elkülönítették magukat bűneikkel. Képtelenek voltak felfogni jelképes szolgálataik mély lelki jelentőségét. Önigazultságuk következtében saját cselekedeteikben, az áldozatokban és a szertartásokban bíztak, ahelyett, hogy annak érdemeire támaszkodtak volna, akire mindezek mutattak. Az Isten igazsága helyett „a magukét igyekeztek érvényesíteni” (Rm 10:3), körülfalzták magukat önhitt külsőségekkel. Mivel óhajtották Isten Lelkét és kegyelmét, megpróbálták a hiányt a vallási formaságok és szertartások túlságosan szigorú betartásával pótolni. Kevesellve az Isten által meghatározott előírásokat, az isteni parancsolatokat megnehezítették számtalan fárasztó követeléssel, amelyeket maguk gondoltak ki. Minél távolabb voltak Istentől, annál szigorúbban tartották e formaságokat. – *Próféták és királyok*, 708. o.

Február 24., hétfő – A kis szarv felemelkedése

Lassan-lassan, először csak lopva és csendben, majd pedig, amikor megerősödött, és hatalmába kerítette az emberek lelkét, nyíltabban végezte megtévesztő és istenkáromló munkáját „a törvényszegés titkos bűne”. A pogányság szokásai szinte észrevétlenül utat találtak a keresztény egyházba. A megalkuvás és a behódolás szellemét egy ideig fékezte a vad üldözés, amelyet az egyház a pogányságtól elszenvedett. De amikor az üldözés megszűnt, és a kereszténység bekerült a királyok udvarába és palotájába, felcserélte Krisztus és az apostolok alázatosságát és egyszerűségét a pogány papok és uralkodók pompájával, hivalkodásával, Isten kívánalmait pedig emberi elméletekkel és hagyományokkal. Nagy volt az öröm, amikor Konstantin a IV. század elején névlegesen megtért, és a világ a látszatszenség öltönyében besétált az egyházba.

Ekkor felgyorsult a bomlasztás. A látszólag vereséget szenvedő pogányság lett a győztes. Az ő szelleme irányította az egyházat. Tanításai, szertartásai és babonái összekeveredtek Krisztus névleges követőinek istentiszteletével. – *A nagy küzdelem*, 49. o.

A VI. században a pápaság szilárdan megalapozódott. Hatalmának székhelyét a birodalmi városban, Rómában erősítette meg, és Róma püspökét az egész egyház fejedelmének nyilvánították. A pogányság helyet adott a pápaságnak. A sárkány „adta az ő erejét annak (fenevadnak), és az ő királyiszekét és nagy hatalmat” (Jel 13:2). Most azután bekövetkezett a Dániel és János által megjövendölt pápai elnyomás 1260 éve (Lásd: Dn 7:25; Jel 13:5–7). A keresztényeknek választaniuk kellett: vagy feladják feddhetetlenségüket és elfogadják a pápai szertartásokat és istentiszteleti rendet, vagy életüket a börtönök celláiban töltik el vagy kínpadon, máglyán vagy a hóhér bárdja által halnak meg... Az üldözések nagyobb dühvel törtek rá a hűségesekre, mint bármikor azelőtt, és a világ egy nagy csatatérre vált. – *A megváltás története*, 330. o.

Ha a protestánsok imádkozó szívvel kutatnák a Bibliát, meglátnák a pápaság valódi jellegét; megdöbbenének attól, amit látnak, és őrizkednének tőle. Sokan azonban olyan bölcseknek tartják magukat, hogy úgy érzik, szükségtelen ahhoz Istent alázatos szívvel keresni, hogy az igazságot megismerjék. Miközben felvilágosultságukkal büszkélkednek, nem ismerik sem a Szentírást, sem Isten hatalmát. Valamivel azonban el kell hallgattatni lelkiismeretüket, és azt keresik, ami kevésbé lelki és megalázó. Olyan úton akarnak járni, amelyen nem kell Istenre gondolniuk, azt a látszatot keltve, hogy nem feledkeztek el róla. A pápaság nagyon alkalmas ezeknek az igényeknek a kielégítésére. Mindkét osztály igényeinek – és ez a két osztály felőleli szinte az egész emberiséget – megfelel: azokénak, akik saját érdemeik által akarnak üdvözülni, és azokénak is, akik bűneikkel együtt akarnak üdvözülni. Ebben rejlik a pápaság befolyásának titka. – *A nagy küzdelem*, 572. o.

Február 25., kedd – Támadás a szentély ellen

A bábéli torony építésének az volt az egyik célja, hogy újabb vízözön idején biztonságot nyújtson. Azt gondolták, hogy minden veszélytől menthetik magukat, ha az özönvíz szintjénél magasabb tornyot építe-

nek. Azt remélték, hogy ha majd eléri a felhőket, az özönvíz kiváltó okára is fényt deríthetnek.

Napjainkban is vannak toronyépítők. A hitetlenek elméleteket építenek, feltételezeten tudományos következtetéseket vonnak le, és elutasítják Isten ihletett Igéjét... A magát kereszténynek valló világban sokan fordítanak hátat Isten határozott tanításainak, és saját kedvük szerint mesékből és találgatásokból építenek hitet, azt állítva, hogy az általuk épített torony a mennybe vezet.

Nagyon közel van az idő, amikor Isten megvizsgál bennünket. A Magasságos alászáll, hogy lássa, mit építettek az emberek fiai. Akkor majd megmutatkozik hatalma, és az emberi büszkeség építményei romba dőlnek. – *Conflict and Courage*, 42. o.

A római egyház hatalomra jutása jelezte a sötétség korszakának kezdetét. Amint hatalma növekedett, a sötétség fokozódott. A Krisztusba vetett hitet igazi alapjáról, Krisztusról áthelyezték a római pápára. Ahelyett, hogy Isten fiára bízták volna bűneik megbocsátását és örök üdvösségüket, az emberek a pápára, a prelátusokra és papokra néztek, és tekintéllyel ruházták fel őket. Arra tanították őket, hogy közbenjárójuk a pápa, és az emberek csak általa közeledhetnek Istenhez; és Isten helyét tölti be értük, azért feltétlenül engedelmeskedniük kell neki. Ezen követelménytől való elhajlás elegendő okot szolgáltatott arra, hogy a legszigorúbb testi és lelki büntetést szabják ki a vétkezőkre.

Igy az emberek gondolatait elterelték Istentől az esendő, tévedő, kegyetlen emberekre, sőt mi több, magára a sötétség fejedelmére, aki hatalmát általuk gyakorolta. A bűn a szentség álruhába öltözött. Ha a Szentírást háttérbe szorítják, és az ember a legfelsőbbnek tekinti magát, akkor csak csalást, rászedést és aljas bűnöket fogunk látni. Az emberi törvények és hagyományok felemelésével megszilárdult a romlottság, amely Isten törvénye félretevésének mindenkori következménye. – *A megváltás története*, 331–332. o.

Egyedüli biztonságunk most az, ha rejtett kincsként keressük az igazságot, amint Isten Igéje kinyilatkoztatja. A szombat, az ember állapota és Jézus bizonyágtétele nagy és fontos igazságok, amelyeket meg kell értenünk. E viszontagságos időben horgonynak bizonyulnak Isten népe számára. Az emberiség nagy része azonban megveti Isten szavát, és meséket kedvel. „Mivel nem fogadták be az igazság szeretetét üdvös-

ségükre, azért bocsátja reájuk Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak.” (2Thessz 2:10–11) – *Bizonyoságtételek*, 1. köt., 300. o.

Február 26., szerda – A szentély megtisztítása

Ez a szolgálat tizennyolc évszázadon át folyt a templom első helyiségében. Krisztus a bűnbánó hívők érdekében vérére hivatkozott. Kieszközölte számukra az Atya bocsánatát és pártfogását, de bűneik még bent maradtak a mennyei könyvekben. A jelképes szolgálat év végi engesztelési munkájához hasonlóan Krisztus is a megváltási munkájának befejezése előtt engesztelési szolgálatot végez a mennyben, hogy a bűnököt eltávolítsa. Ez a szolgálat kezdődött el a 2300 nap végén. Miként Dániel próféta megjövendölte, ekkor Főpapunk belépett a szentek szentjébe, hogy ennek az ünnepélyes munkának az utolsó szakaszát, a templom megtisztítását elvégezze.

Ahogy hajdan a nép hitben ráhelyezte bűneit a bűnért való áldozatra, és az áldozat vére által jelképesen áthárította őket a földi szentélyre, az újszövetség idején a bűnbánók éppígy helyezik hitben Krisztusra bűneiket, és valóságosan áthárítják őket a mennyei szentélyre. Amiként a földi szentély a bűnök eltávolításával jelképesen megtisztult a bűnök szennytől, a mennyei szentély az ott nyilvántartott bűnök eltávolításával, azaz eltörlésével ténylegesen megtisztul...

Mindazok tehát, akik a prófétai Ige fényét követték, felismerték, hogy a 2300 év végén – 1844-ben – Krisztus nem a földre jött el, hanem belépett a mennyei szentek szentjébe, hogy befejezze az engesztelési munkát, amely előkészíti eljövételét. – *A nagy küzdelem*, 421–422. o.

A Szentély megtisztítása... vizsgálatot, ítéletet jelent. Ezt a feladatot Krisztusnak kell véghezvinni, mielőtt visszajön megváltani népét, mivel amikor majd eljön, magával hozza jutalmát, hogy minden embernek megfizessen a cselekedetei szerint.

A végső elszámolás napján rang, beosztás és vagyon hajszálynit sem befolyásolja majd az emberek sorsát. A személyeket a mindent látó Isten vizsgálja meg a tisztaság, a nemes jellem, valamint a Krisztus iránti áldozatkészség tekintetében. – *The Faith I Live By*, 207. o.

A válasz megdöbbenetete: „Kétezer-háromszáz este és reggel, azután a szentély visszanyeri igazi rendeltetését.” (Dn 8:14) Buzgón

kutatta, hogy mit jelent a látomás. Nem értette, milyen összefüggés van a Jeremiás által megjövendölt hetvenéves fogság és a kétezer-háromszáz év között, amelynek – a látomásbeli mennyei látogatótól hallott kinyilatkoztatás szerint – Isten templomának megtisztítása előtt kell eltelni. Gábrriel angyal részben magyarázatot adott. De amikor a próféta azt hallotta, hogy a „látomás... távoli időről szól” – elájult. „Én, Dániel, összeroskadtam – így jegyezte fel élményét –, és napokig beteg voltam. De azután fölkeltem, és végeztem teendőimet a király mellett. Ez az értelmetlen látomás azonban lenyűgözve tartott.” (Dn 8:26–27) – *Próféták és királyok*, 554. o.

Február 27., csütörtök – Prófétai időszámítás

Hozzánk is szól azoknak a nemzeteknek történelme, amelyek egymást követve elfoglalták kiszabott helyüket a számukra meghatározott időben. Öntudatlanul tanúsítják azt az igazságot, amelynek jelentőségét és értelmét nem fogták fel. Isten ma is kijelöli a helyét terveiben minden nemzetnek és minden egyénnek. Az embereket és a nemzeteket ma is leméri a kezében lévő mérőszinórral, és nem követ el hibát. Mindenki saját maga dönt a sorsáról, és Isten mindent úgy kormányoz, hogy tervei teljesedjenek.

A történelem, amelyet a nagy „én Vagyok” jelölt ki Igéjében, láncszemet láncszemmel egyesítve a prófétai láncolatban – az örökkévalóságtól kezdve a múltban, az örökkévalóságig a jövőben – megmondja nekünk, hol állunk most a korszakok folyamában, és mit várhatunk az eljövendő időben. Mindazt, amit a jövendölés előre meghatározott, nyomon követhetjük a történelem lapjain a jelen ideig, és biztosak lehetünk benne, hogy aminek még meg kell történnie, szintén beteljesedik a maga rendje szerint. – *Előtted az élet*, 178. o.

Krisztus eljövételének ideje, felkenetése Szentlélekkel, halála, az evangélium hirdetése a pogányoknak – mindez pontosan meg volt írva. A zsidó nép kiváltsága volt ezen próféciaák értelmezése és az, hogy felismerjék beteljesedésüket Jézus küldetésében. Krisztus hangsúlyozta tanítványainak a próféciaák tanulmányozásának fontosságát. Dánielnek az akkori időkre vonatkozó jövendöléséről ezt mondja: „Aki olvassa, értse meg” (Mt 24:15). Feltámadása után „minden prófétáktól fogva” magyarázta a tanítványoknak, „amik őfelőle megírtak” (Lk 24:27).

A Megváltó szólt az összes próféta által. „A Krisztusnak őbennük levő Lelke [...] eleve bizonyóságot tett a Krisztus szenvedéseiről és az azok után való dicsőségről” (1Pt 1:11).

Gábrriel, a rangban közvetlenül Isten Fia után következő angyal jött Dánielhez az isteni üzenettel. Gábrriel – „az Ő angyala” – volt az, akit Krisztus elküldött, hogy feltárja a jövőt a szeretett Jánosnak. Áldás árad mindazokra, akik olvassák és hallgatják a prófétálásnak beszédeit, és megtartják az abban megírottakat (vö. Jel 1:3).

„Semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgálóinak, a prófétáknak” (Ám 3:7). Mert „a titkok az Úréi, a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig miénk és a mi fiainké mindörökké” (5Móz 29:29). Isten adta ezeket nekünk, az Ő áldása kíséri a profetikus iratok áhítatos, imádkozó tanulmányozását. – *Jézus élete*, 234. o.

Február 28., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények, 1. köt., „Krisztus igazsága a törvényben” című fejezet.